

IRODALMI-KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

III. ÉVFOLYAM 3. SZÁM
2013. SZEPTEMBER

ÁRA 250 Ft

TEMESI ÉVA

ŐSZ

„Itt van az ősz, itt van újra” –
falevelet hús szél fújja,
óra váró csupasz ágak,
felkészülten télre várnak.

„Itt van az ősz, itt van újra” –
vándormadár most kél útra,
búcsúzik a régi fától,
nehéz út lesz, nagyon bátor.

„Itt van az ősz, itt van újra” –
elmerülök a régmúltba.
Az az ősz ha visszatérne,
nem várnék többet a télre.

„Itt van az ősz, itt van újra” –
az a régi szívem nyomja,
az az arany, az a régi,
amikor volt mit remélni.

„Itt van az ősz, itt van újra” –
árva szívem már nem tudja,
hogyan örüljön, ha lombok hullnak,
csak sírjaim domborulnak.

KREISCHER NELLY

ŐSZ VAN

Szállingóznak a sárgult levelek
a körtefáról. Bevégeztetett.
Utolszor öltötte fel színes ruháját,
legszebbet, erre a temetésre,
a rőt sárgát, a bordó fényeset.

És hull, csak hull, csak hull a sok levél.
Végső ténykedése a libbenés,
amivel földet ér, és végre megpihen.
Haláltáncnak tűnik nekem a kép.
De így fenséges, elegáns, merész!

Ám fáj kicsit, és el is szomorít.
Mikor hallom a finom zizegést,
ahogyan elszakad a biztosnak hit léttől,
repül a végtelen semmi felé,
hagyva a télnek csupasz ágakat.

Én mégis az őszt szeretem nagyon!
Úgy érzem, benne van minden:
termékeny élet, erőből duzzadás,
és termés-vesztéstől megkönnyebbülés,
a fáradtság, megpihenni vágyás,
de fényben utolszor szépet mutatni még,
s álomba merülni újjászületés reményében.

PERGEL ANTAL

ŐSZ

Hulló levelek
üzenik messzi tájnak:
vége a nyárnak.

Bálint Imre: Égi csoda

MÁJER JÓZSEF**SIRATÓ**

Siratom országom népét
- költő sorsa!
Fellázadni a szegénység ellen
- ez a dolga!

Hiába írok, nem olvas verset,
kihez kiáltok,
a nincstelen sokaság sem,
akiért kiállok.

A politikus csak csalni tanul,
védi hatalmát,
szegény ember meg inkább feléli
a könyvek árát.

A középkáder olvas, sokoldalú, nyitott,
de nem szól,
jól érzi magát a langyos vízben,
csöndben lubickol.

Népem fájdalma az én kínom is,
testéből sarjadó
hajtás az én sajgó testem!
Mint görnyedt igásló,

vonszoljuk a gazdagok rakott szekerét.
Ezerévnyi robot
súlyos málhái alatt megszakad
a magyar elnyomott.

Siratom országom régmúlt büszkeségét,
a lázadó népet,
mert sanyargató, elnyomó urai ellen
bátran hadba lépett.

Más ma már ez a modern világ!
Igényes nemzedék
elvándorol, országot, hazát cserél,
elfeledi gyökerét;

mert egy darabka megműveletlen ugar
Európa szívében
nem táplálja éhező gyermekét,
cserbenhagyja hitében.

POFONOK

Mi a véleményem a világról?
Nem volt bajom vele.
Az ember az, akinek
arcomon csattant mocskos tenyere.

KOVÁCS ISTVÁN**GONDOLATBAN...**

Ma is ott jártam, hol vélem voltál
Gondolatban,

Kezed kezemben, együtt sétáltunk
Gondolatban,

Dérlepte fűben millió gyémánt,
Néked adtam.

A parti fák közt vállamhoz bújtál,
Gondolatban,

Csillagfüzérből koronát fontam,
Gondolatban,

Szelíd mosollyal fogadtad, mikor
Néked adtam.

Hajnali fények fölénk borultak,
Gondolatban,

S a folyó tükréből felénk intettek,
Gondolatban.

Ez a kis dallam szívemben ébredt,
Néked adtam.

Vincze Jutka: Szerelem

BOZÓ PATRIK**MIK VAGYUNK?**

Visítás a dörejben,
Néma döbbenet
Alak azonosság
A valóságban játék
Jégen két kacaj
S azonos csend
Robbanás.
Túl ismerős
Túl vitás
Egy.

konok álca voltam. ..
borult lett minden
ég, szemedben
bánatos kislány.
A barlangban esik,
nem szép
/ de nem menne nélküle/

Te elmész.
Megkért, te elmentél
én megőrültem,
az eső,
a sötét
a magány így csak félig magány.

Mi, létező lény,
kérdőjel,
sikoltás
sikoltás

Szeress!
most igen!

FAZEKAS MAJOR GIZELLA**AZ ERDŐ**

A szél, ha fúj,
az erdő rideg.
És mégis meleg.

Nézd a fát!
Ágat s a levelet!
Nyugodtabb élet
máshol nem is lehet.

Az erdő, a fák,
a zöld levelek,
a csönddel párosul,
mi nyugtat engemet.

KARÁCSONY ISTVÁN**HISZEK**

Hiszek,
Hiszek, Uram, mert rám vetíted
az örökélet biztató mosolyát.
A hóesés fátyolán át
könnyes szemmel tekintem
lényed szikrázó csillagzatát.
S ha gondolataim szövéténekéből előkerül
egy nyári hajnak tömjén illata,
fenyvesek, rétek, ligetek megejtő varázslatával
egybeolvad nyirkos-szórú csikók
s puha, prémes állatok hullámozó hada.
A tápáskodó Nap,
az ólomfelhőkkel bajlódó légfuvallat,
a csivitelő madarak szárnycsattogása,
a szőlő ragyogó smaragdja, a barack pihéje,
a cserszömörce pitykés ruhája, mind-mind téged idéznek!
A tenger habos hullámai csillognak a szírtén,
miként az élet órája ketyeg szüntelen...
Teremtmenyed a férfi s alkotásod a nő:
ívelő vállát, gömbölyű mellét Te esztergályoztad,
forgácsaidból teremtetted játszi létünk bohó pillanatait...
De feledjük Platón!
Te több vagy, mint a természet összesen maga!

.....
Vajon a teremtmény felérheti-e alkotó mesterét?
Egyetlen bolygó fénye lehet-e az égbolt nélkül?
A méh gyűjtögethetne-e, az erdő susoghatna-e,
s én, az „ember” létezhetnék-e teremtő roppant karod híján?
Ó, mondd, ki tartja össze a mindenség rakoncátlan erőit?
Te fogod össze az Istenséged acélsodrónyával!

.....
Engedd, hogy egy szikrát pattintsak Feléd
végtelen szereteted visszfényeként!

Vincze Jutka: Sérült föld

SZABÓ AIDA (Jampa drolma)

ŐSZI RÖT KÉPEK

Megadóan koppant a nyár ősülő feje,
 kissé reszketett már öregedő keze,
 halk sóhajok, apró neszek
 kísérték múltó alakját,
 vad, hideg szél cibálta fák
 levelüket siratják.
 Zizzenés és susogás,
 szerelem és csalódás,
 villódzó suttogás,
 elmúlás és változás,
 ritmus és ciklus, az élet lüktetése: körforgás.
 Vetkőző természet tarkabarka
 színes ruháját csendesen elhagyja,
 didergő földet vele betakarja.
 Apró gyík surran,
 lába alatt meg-megrezzen fáradt avar
 bágyadt arca.
 Erdőn pára kuporog,
 fátyla gomolygó sejtelmes burok.
 Hálóját szövi pók szorgos lába,
 csepp műve természet mandalája,
 – élet és halál –
 rezdül a szöttek:
 küzd életért vergődve
 bogár.
 Még piros bogyókat érlel lágy kezével
 őszi nap gyenge melegével.
 A Nap lenyugodott,
 ébredő Hold arcom előtt ragyog.
 Szelíd esténken gyengéden szavak égne.
 Őszi rőt képek,
 surranó fények,
 suhanó vérem,
 illanó évek,
 libbenő élet
 – haj, hová vész el?

PERGEL ANTAL

CSATA UTÁN

Lobogó zászlók
 viszik győzelem hírét,
 halottak dombján.

RELATIVITÁS

Ó, mennyire más
 a kék ibolya színe
 alulról nézve.

HABOS LÁSZLÓ

RAJZOLTAM...

Rajzoltam bölcsőt fiamnak,
 de Isten tartja őt tenyerén.
 Rajzoltam keresztet magamnak,
 de elestem a tettek mezején.
 Rajzoltam hófehér angyszárnyat,
 de véres lett a Golgota keresztjén.

Rajzoltam szemérmesen tiltakozó aktot,
 aki nyomorékot is képes ölelni.
 Rajzoltam jövőt látó vakot,
 aki a múltba akar visszamenni.
 Rajzoltam töviskoszorús arcot,
 aki mindenkiért tudott szenvedni.

Rajzoltam imára kulcsolt kezet,
 melyet aztán bilincsbe vertek.
 Rajzoltam kettétört fegyvert,
 melyből nem kovácsolnak ekét.
 Rajzoltam nagy felkiáltójelet,
 melyet meggömböltettek kérdőjelre.

S megrajzoltam az értem könnyező szemed,
 hogy nézhessem, ó, kedvesem,
 amikor újból gáncsot vet eléem az élet,
 elbújva a csendben, oly szerelmesen.

Bálint Imre: Szárnyra kelünk

PÁLFI ÁGNES**HARMÓNIA**

Napsütéses délután volt,
épp összevesztünk.
Hamar futottam el,
lábam nem érte a földet;
ki akartam szaladni
az időből, de
csak a kapuig
jutottam.

Fülemben hangoddal
lehajoltam, hátam
dűhtől feszült feléd,
téptem volna tövestül
kedved, vágtam volna
szavam tebeléd...
De Te?

Kijöttél – utánam.
Nem, én nem kiabáltam,
arcod figyeltem, hogy
vágyad lássam.
Izzadtan markoltam a
harmatos szitkokat,
szálanként fűztem őket
csokorba, s
vázába tettem, magamnak.

Bálint Imre: Imádság

SZABÓ IMRE**RIADÓDAL**

Dalolj, dalolj, te árva lant,
Pendüljenek meg húrjaid,
Dalold, hogy lesz még boldogság,
Hogy lesz még élet itt!

Zúgjon hát a lantnak húrja!
Velőtrázón zúgjon megint,
Dalold, dalold, te árva lant,
Hogy él még magyar itt!

Halld! – Már a bús rónákon át
Felcsendül a mennybéli hang,
S zúgva járja körül a Hont
S az Őskárpátokat.

Szélként süvölt végig a hang.
Nem ébred, nem mozdul a Hon;
De ne csüggedj, játsszál tovább
A fáradt húrokon!

Élesztgesd ez alvó népet!
Dalold el: itt most élni kell!
Szenvedés közt, járom alatt,
Fentről nyert erővel.

Lantos! Csak terád vár e nép,
Hogy világíts neki s vezesd!
Pengesd hát vezérlő lantod,
S teljes szívedből szeresd!

KOVÁCS GÁBOR**A CSOPAKI VÉN CIGÁNY**

Egy májusi napsütéses délután,
Csopakon húzta hegedűjét a vén cigány,
Szívem hasadt szép dallamát dúdolva,
Szememből a könnyem kicsordult meghallva.

Húzzad, húzzad e szép kis dalt, Te vén cigány,
Hisz úgy is tudod a szívemnek bánatát,
A hegedűszó könnyes búcsút rebesget,
Szép Csopaknak a dombjai felednek.

Ha még egyszer hallhatnám a szép nótát,
Megszólalna bennem is a vén cigány,
Isten tudja, mivé lennék nélküled,
Velem leszel, itt vagy bennem örökre!

MÓCZÁR CSABA**NOVEMBERI NAP**

Őszi szél füvet fészül,
felhővel takarózik
a gyengülő nap.

Eső áztatta házfal
lecsorgó veritéke
pocsolyát itat.

Sárruhát ölt utca és
tér. Levegőt ölelnek
nyirkos ködkezek.

Sárba bakancsom, tollam
papíron hagy nyomot, majd
én is köd leszek...

PETRIK ISTVÁN**VÉG ÉS VÉGTELEN**

A tér örök.
Az idő végtelen.
Mít kérjek számon
Istenen???
Születésem
csak véletlen való.
Utam egyenes?
Járható??
Parázs viták ...
A tyúk vagy a tojás?
Csak feltevés
... és látomás ...
Az életünk
elmúlik jeltelen.
Az ember véges,
a lélek végtelen.

KÓSA MÁRTA**LÁTNÍ SZERETNÉLEK**

Látni szeretnék
újra
úgy mint
azon a régi nyáron
Tisza-parti háttér
vízparti fenséges burjánzó
égszínké
álom

derékig léptél hömpölygő folyónkba
vagyva hogy a víz
arcunkat újra összemossa

minden bársonyos
fénnel itatott sejtet
rám nevetett

felém fordultál
hatalmas ívben lendült
magosba hívó kezdet
megemelve fodrozódó
duzzadó habot
s
a
felcsillanó
hamvas permet
pillanatra eltüntette
rajongó lázban égő testedet

megmártóztál
gyémántzuhogásban

néztelek
elbűvölve hosszan
távolodó szemmel
míg
az
ár lehulló vízcseppjeid
fürgén tovasodorta

eltűnt világunk
káprázata
tépett szerelmünk
gyolcsfehérbe vonja.

Vincze Jutka: Szabadságvágy

TARNÓCZINÉ BARABÁS IRÉN

HŐSÉG

Száraz a nyár,
a mező színe
mint a kenyérhéj.
Kopár kiégett foltok
küzdenek az utolsó
harmatcseppekért.
A hőség vibrál,
zümmög, mint
rovar szárnya,
felül a fortyogó nap,
alul a kiszáradt mező
vergődő világa.
Levél nem mozdul,
kókadtan pihen,
simul a szárhoz,
katica ül fonákján,
hintája nem leng,
madár sem kiáltoz.
A kopár égbolt túlsordul
a kobaltkék hegyeken.
A nappal elszívárogoz,
s az ég fehérje sárgába,
majd feketébe vált.
Roppanó gally,
zizzenő vörös, huncut
lángnyaláb
változást hozhat
heves széllel.
Jobbról fúj, és
balról támad,
majd fut szerteszéjjel.
Lapát, kapa, sok-sok ember
összefogva oltja,
mire ocsúdik a reggel,
már csak izzik foltja.
Új nap jó, és új szél támad,
tereli a felhőt,
elhozza, mit régen vártunk,
a nyár végi esőt.
Halványul az éj sötétje,
a szél hamut kap fel,
erőt mérítve piheg
ezernyi fűszál és lakója,
míg el nem jön a reggel.

HAIKU

Kedves barátok:
Írnok és tintatartó.
Mi szép születik?

NAGY SÁNDOR

KORRUPCIÓ

Munkaidőt el kell lógni
Vállalkozni megy Pali, Tóni
Bemész a boltba, csúszópénzért a
legszebbet kapod.
Igaz, ez évben kétszer ment fel az ára!
Netán ellenőr jön, láthatod redukálva.
Kétezerért egy hét betegállomány dukál,
Épülget a doktor úr villája már.
Igaz, idáig tanácsiban lakott,
Szégyellte is nagyon.
Lop az egész város és a János!
Így lesz nemzetünk káros.
Viszi, ha nem kell semmire,
Jó pénzért jó lesz Imrus telkére.
Mi lett veled, magyar nemzet?
Sok korrupt, alsó-felső helyen.
Véred fehér, nem piros,
Kéne már egy transzfúzió.
Az ország tovább nem eladó!
Legyen a sok korrupt börtönlakó!
Ezt zengje ez a dal,
Akkor lesz hazánkban diadal!

Vincze Jutka: Tavasz a Duna-parton

ŐRI ESZTER

FAL LESZEK, HA...

Fal leszek, ha ordítva támadsz zsidóra.
 A parlamentben megvesznek kilóra,
 s a te melled egyre csak dagad,
 ahogy azt hiszed, TE nem hagyod magad.
 Te látod az igazságot, tudom.
 De más gondolatát kérődzöd. Unom.
 Fal leszek, ha elkapnád a "mocskos buzit".
 Köztetek feszülök, hogy átordítsd rajtam a "tutit".
 Hogy ne férhess hozzá ahhoz,
 aki semmi okot nem adott
 arra, hogy összeverve vérezzen.
 Mért akarod, hogy visszafele érezzen?
 Fal leszek, ha cigányozol magyarként,
 Fal leszek, ha magyarozol cigányként,
 Fal leszek, ha a demokráciára támadsz,
 hogy leomoljak, arra bizony várhatsz.
 Látom, neked is hatalmas falad van,
 csak az a graffiti horogkereszt-alakban
 aggaszt mindig, mikor ránézek,
 te is magyar vagy, mégis jobban félek
 tőled, mint a nyolckeren átmenni,
 így hazafinak, bizony, kár lenni.
 Minden fal lerombolható, tudjuk,
 ugyanazokat a köröket futjuk.
 Évek telnek, és semmi változás,
 a saját faladba ütközik a lázadás.
 Ha tehetném, hidd el, nem fal lennék,
 ebből az országból boldogan mennék,
 de van még valami, ami visszahúz:
 magyar vagyok. S csak néha tús.
 Nem húz a szívem se jobbra, se balra,
 hanem folyton-folyvást csak arra,
 amerre a Magyarország tábla üdvözl,
 kell még pár év, mire elüldözl.

Bálint Imre: Leborulva előtted

GYURICS JÓZSEF

ÁLOMVONAT

Átszáguld az éjszakámon,
 átvágtat a bús magányon
 álmom, mint egy gyorsvonal,
 filmet vetít, s kérdi vádlón,
 bűneidet, tudod, hány volt?
 S lepergeti sorsomat.

Múltban fogant sárga fénykép
 acsarkodik szörnyű rémként
 szemlesütve szembesül.
 Rám rakódva örök tényként
 tükörképem önarcképén
 régi bűnöm menekül.

Összekevert tegnap, holnap
 kattogó árnyban halódnak,
 rám nyomják a bélyeget!
 S amit hittem vagy reméltem,
 életemben százszor kértem?
 Vigye el a képzelet!

GRÓF MÁRIA

SZÜRETKOR

Esik, csepereg az eső,
 Itt a betyár őszi idő.
 Nap felhővel bújócskázik,
 Testem, lelkem sokat fázik.

De mikor a felhő ritkul,
 Szívem, lelkem újra vidul.
 Hallgatom a hegy énekét,
 Vígán iszom annak levét.

Szeretem a szőlőt, mustot,
 Nem is eszem most más cukrot.
 De a mustnak a hatása
 Lehet ám a „Zalán futása”.

Ha a must már jól beérik,
 Akkor jut igazán vérig,
 Ha a jó bor korsóval jár,
 Fekhelyed könnyen őszi sár.

Együnk, igyunk mértéklettel,
 Így áldd, Isten, a jó kedvet.
 Jókedvvel és egészséggel,
 Mindenkkel békességben.

Kezdődik az iskola!

Visongó
gyerekek
szaladnak
sorban...

Az ám, hisz
szeptember!
Kezdődik
az iskola!

Régóta
várom ám
már ezt
a napot!

Gurul a
labda
előre-
hátra,

Asztalon
az irka,
nincs más
hátra,

Mint betűt
vetni,
tudást
aratni;

Elsők
között
állok
a sorban,

Lépek
előre,
lépek
hátra,

Izgatottan
lesek,
annyira
figyelek!

Nem is
tudom,
hol áll
a fejem,

De itt van
végre,
nincs más
hátra,

Az ám, hisz
szeptember,
kezdődik
az iskola!

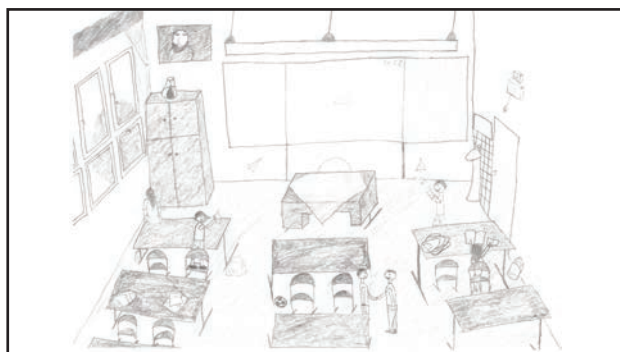
Varga Melinda 7.o.
Kőrösi Csoma Sándor Ált. Isk. és AMI
Százhalombatta

A folyó

folyó: nemcsak víz iszap hínár meg halak
hanem mint az élet ez is így halad
volt egy nagy bummm jöttek- mentek a dinók
de a folyó mégis tovább haladt
majmok ugráltak a fáról és szôrös elefántokra
vadásztak de a folyó mégis tovább haladt
a görögök filozofáltak Hellasban a rómaiak
meg kardoztak az arénában
de a folyó még mindig tovább haladt
ez volt az ôs- és az ókor
az ókorra rímelt az hogy jó bor
és a jó bor is folyik mint a folyó
és sok van belöle ezen a bolyongó kék bolygón
de ha sok jó bor van a testedben
a szádon kifolyó dolgok nem a legjobbak ebben
az esetben a tévében folyó események
napról napra egyre trébbek
a Duna folyó áradásától zengett az egész híradó
és még azt is hanyagolták hogy megint nôtt minden adó
– hatalmas szerencséje volt egy munkásnak
aki 60 méter zuhant egy liftaknába
akárhogy is nézzük 60 m zuhanás
nem pont egy szerencsés kéjutazás
még a barátok közt se a régi
így hogy kopasz lett a berényi
meg ezek a latin-amerikai sorozatok
a bénaság skáláján a legfelső fok
– Don Huamigel meg tudsz nekem bocsátani
– nem! hazudtál -- mondta Marichuri
inkább nézem a bölények párzási szokásait
mint hogy megnézzek még egy bosszú angyalait
régén azt hittem hogy ennél nem lehet rosszabb
de aztán elkezdtem nézni a családi titkokat
– András Szilviát elrabolták és lehet hogy meg is halt
– jaj ne remélem nem esik semmi bántódása
még egy ilyen és elásom magam egy sírkamrába
kb. fél éve folytam bele a slambe
ebbe is animilne vezetett be
igaz régóta volt jó pár jegyzet
de ez még mindig csak a kezdet
a lámpalázzal eléggé para van
hisz a slamban nem vagyok más csak egy padavan

Hlinyánszky Domonkos
SZÓkratÉSZ (verselő és szókincsbővítő klub) 7. o.
BattaSlamPoetry

Vernyik Orsolya és Vernyik Anett
Bolyai Ált Isk.
Érd

KOVÁCS ISTVÁN

SZERETET

„Habókos Plóni”... Mindenki csak így nevezte az öregasszonyt, aki a falu nagy, tornácos, emeletes, garázsos téglaházai között megbúvó kis zsúptetős vályogházában élt, melyet még nagyapja épített száz évnél is régebben, amikor fészket rakott családjának. A néni egyedül lakott a házban, szülei rég a temetőben porladtak, testvérei messzi földre költöztek, de amúgy sem szerette őket. Habókos Plóni „becsületes” neve Gaugetz Apollónia volt, Plóninak szülei nevezték el, Habókosnak meg a falu, mert mogorva vénasszony volt, aki nem szeretett senkit. Magát sem szerette, mert mit is szeressen egy öregasszonyon, aki senkit sem szeret?

Az apró faluban mindenki ismert mindenkit, s az emberek mind köszöntek egymásnak, beszélgetni is megálltak, azonban Habókos Plóni – ha köszönt is – csak valami morgásfélének hallatszott. Ha ugyan kiment az utcára, mert ritkán mozdult ki nagyon. A házacska léckapuján hatalmas lakat lógott, ami azt üzent: „nem várok senkit, nem látok szívesen senki fiát!” Beljebb, a baromfiudvar kerítésén túl konyhakertet tartott, itt elől meg virágok díszlettek, pedig nem szerette a virágokat sem, bár szép rend uralkodott az ágyásokban, és minden tavasszal pompás színekbe öltözött a parányi udvar. Plóni gyakran tett-vett a virágok között, mert a gyomot és a rendetlenséget még inkább nem szerette, így aztán virágait mindenki megcsodálta, aki arra járt. Am megszólítani ilyenkor is hiába szólították, nem válaszolt semmit. Hiába dicsérték kertjét, legfőljebb csak annyit morgott: evvel is csak a gond van!

Szomszédja is egy volt csak, mert a ház mögötti funtos üresen ásított, a valamikori ház helyét méter magasan verte fel a gyom. A szomszéd – Asztalos Feri – jó ember volt. Nemcsak a neve volt asztalos, hanem a szakmája is, és ugye, az asztalosok mind jó emberek! Plóni azonban nem szerette őt sem, bár Feri ez egyáltalán nem zavarta. Ha meglátta, mindig vidáman ráköszönt, mindannyiszor volt valami tréfás megjegyzése, melyekkel általában megnevettette az embereket. Néha csak megkérdezte, hogy van, de Habókos Plóni nem válaszolt soha – vagy csak nagyon ritkán és röviden.

Isten sem szerette, ám félte, ezért nagyobb ünnepeken el-eljárt az Isten házába, felöltve ilyenkor makulátlanul tiszta, frissen vasalt, levendulaillatú fekete ruháját, fejkendőjét. Összekulcsolt apró kezében szorongatva fehér zsebkendőjét, imakönyvét és olvasóját, leszegett fejjel, szapora léptekkel tipegett a falu közepén álló sok száz éves templomba.

Legutóbbi karácsonykor azonban több meglepetés is érte, ami pedig vele igen ritkán fordult elő! A megszokott öreg, kopasz plébános helyett egy tejfölösszájú, szőke hajú fiatal pap misézett. Plóni az öreg papot sem szerette, ezt a „sihedert” meg aztán főleg! Most is ájtatos képpel egyfolytában a szeretetről prédikált meg az alázatról, összetartozásról, elfogadásról, melyekről az öregasszony azt sem tudta, mi fán teremnek. Nem tudta, és nem is gondolkodott rajta, miért van ez így, hiszen nem érezte, így nem is tudhatta, mit jelent: szeretni!

Fejét csóválva, morgolódva ment hazafelé a miséről a sűrű hóesésben. Éppen kapuja elé ért, amikor Asztalos Feri köszönt rá.

– Adj’ Isten, Plóni néném! Misén volt?

– Ott.

– Jól megeredt ez a nyavalyás hó, reggelre fél méter is eshet.

– Lehet.

– Ne fáradjon ám, majd eldobálom a járdáról meg akár benn az udvarában is.

– Aki leszórja, majd összeszedi – felelte kurtán, s faképnél hagyva szomszédját, becsapta maga mögött a kaput, rázárva gyorsan a kilós lakatot.

Hajnaltól azonban arra ébredt, hogy Feri fütyörészve lapátol ablaka alatt, s mérgesen fordult másik oldalára, de aludni már nem tudott. Fölkelt, felöltözött hát, és ő maga is elhaval az udvaron magában morgolódva, mert a havat sem szerette.

Amikor végzett, azért odacsoszogott a kapuhoz megnézni, Feri mire jutott. Hát a járda le volt takarítva, ezen nem lepődött meg. Ám azon elcsodálkozott – talán életében először –, hogy a kapu előtt egy pici kutya kuporog a hidegben, és nyöszörög! Nocsak – mondta önkéntelenül, s köténye zsebéből előhalászta a lakat kulcsát. Természetesen nem szerette a kutyaikat sem, de ez a kis szerencsétlen éppen olyan egyedül volt ott a havas járdán, mint ő. Azt nem lehet mondani, hogy megsajnálta volna, de nem szerette a rendetlenséget, és hogy egy gazdátlan kutya siránkozzon éppen az ő háza előtt, az nem volt rendjén!

A kis állat remegve fészkelődött ölében, és halk morogó hangokat hallatott. Hát... egy állattal több vagy kevesebb, olyan mindegy – morfondírozott Plóni, s kenyeret aprított langyos tejbe, melyet egy régi foltozott zománcos tálkából jó étvággyal kilefetyelt a kutyas. Az öregasszony aztán végezte reggeli tennivalóit. Ellátta a baromfiakat meg a birkát, s maga is leült reggelizni. Lelenc, ez lesz a neved – mondta a kiskutyának, aki érdeklődve figyelte, ahogy eszik. Ezután is mindent tüzetesen megfigyelt, mert nagyon kíváncsi volt a foltos kis jószág, s amikor éppen nem aludt, folyvást Plóni lába mellett sertepertélt. Az öregasszony nem rakta ki a házból egész tavaszig, mert az nem lett volna rendjén, hogy fagyoskodjon. Tavaszra már megszokta, hogy Lelenc ott alszik ágya mellett, egy kis rongyszőnyegen békésen szuszogva.

Teltek-múltak a hónapok, és a kiskutya megnőtt. Nyár végére magától kinyitotta a kilincsre zárt ajtót, és átugrotta a baromfiudvar kerítését. Plóni persze sokat zsörtölődött vele is, de mikor okos szemeivel ránézett, valahogy mindig elszállt haragja. Azt nem lehet mondani, hogy megszerette volna, ám egyszer, amikor este felé kinn üldögélt a konyhaajtó előtt kis sámliján, és a kutya váratlanul ölébe tette fejét, önkéntelenül végigsimított sima buksiján, s valami ismeretlen kellemes érzés áradt szét benne. – Na, te semmirekellő, mit hízelegsz itt nekem – morogta, de kezét nem húzta el, és ezentúl minden este így pihengettek együtt.

Szaladtak a hónapok, szelíd napos, majd csepergős ős, azután fagyos tél jött megint, és most már Lelenc „segített” a hólapátolásban. Feri oda is kiáltott: Látom, Plóni

néném, van már segítsége. – Van hát! – felelte szokatlan bőbeszédűséggel, és aznap este Lelenc dupla adag vacsorát kapott.

Egyszer aztán Plónit baleset érte! Februárra járt az idő, és egyik hajnalban a kút mellett kilocsogott, jéggé fagyott vízen megcsúszott, s elesett. Nagy fájdalmai voltak, csak nyöszörögni tudott, lábra állni nem. Lelenc először játéknak hitte, s körbeszaladgálta, ám aztán megérezte, hogy komoly baj van. Körbe- körbejárta, nyalagatta, majd messzehangzóan ugatott, mit máskor csak nagyon ritkán tett. De a rossz nem múlt el, és a kutya tehetetlenségében vonítva leült. Ez sem használt, ekkor egyszerre nekiszaladt a kerítésnek, s azt átugorva Feriék kapuja elé rohant, ott leülve keservesen ugatni, vonítani kezdett.

A többi már gyorsan történt, és Feri csak azt érezte, hogy amikor a hordágyat a mentőautóba tolják, a száraz kis kéz kapocsként szorítja karját. – Mi... legyen, Plóni néném? – kérdezte zavartan. – Viseld gondját a háznak meg a kutyának, míg odaleszek – nyögdécselt az öregasszony – a tyúkok, a birka... nem bánom, ha el is pusztulnak, de a kutyára gondod legyen!

Lelenc toporogva, nyüszítve nézte a távolodó autó piros lámpáit, csak akkor nyugodott meg, amikor Feri leguggolt mellé, gyengéden meghúzogatta kajla füleit, s halankán duruzsolva becsalogatta az udvarra. Asztalos Feri két hét múlva tudta már, hogy öreg szomszédja nem jön haza többé. Lelenc az ételt elfogadta ugyan, ám a portát nem hagyta el – bár napközben eljátszadozott, pihengedett magában –, minden estefelé lefeküdt a nyitott fűskamrában porosodó sámli mellé. Mikor aztán hónapok múlva a távoli országból megjöttek Plóni rokonai, hogy túladjanak a házon, a kutya csak úgy volt hajlandó Feriékhez költözni, hogy a sámlit is vihette magával.

Vincze Jutka: Szent Erzsébet legendája

RINYAI LÁSZLÓ

A PÁROM

A férfiak emancipációjának ragyogó állomása, hogy most már esküvő(k) nélkül együtt lakhatnak, élhetnek egy nővel, sokszor hosszú évekig, életfogytig (nem életfogytiglan). Régebben ilyenkor ez zajlott le, amikor egy nő elkezdett beszélgetni a barátnőjével vagy egy másik nővel a szivarjáról:

– Mondd csak, édesem, hogy állsz a pasasoddal? Azzal, amellyikkel együtt laksz?

– Jaj, ne is kérdezd! Nem vehet el feleségül, mert...egy másik nő is van a dologban...Csak az élettársam lehet. Vagy:

– Csak a pénze (ingatlanja) miatt tartom (tűröm) meg magam mellett, és nem zavarom el. Amúgy csúnya, korlátolt, prepotens. Nem vetetem el magamat vele feleségül.

Avagy:

– Jajj! A két gyerekemnek olyan apakomplexusa van, hogy csak na!, mióta elváltam. Ez meg olyan mamlasz, jó apatípus, mint Goriot apó. Pótolja a részeses, nőző, durva manuszt. De a másik miatt csak élettársi viszonyban lehetek vele, mert különben igen kiverné a balhét.

Amikor egy nő elvált egy férfitől, a lakást a bíróságok általában a nőnek ítélték. Ha gyerek volt, akkor 98%-ban, arra hivatkozva, hogy azt fel kell nevelni (ez a társadalomnak is érdeke!). Akkortájt törvényi előírás miatt egy házaspárnak csak egy lakása lehetett. Ha a férfinak nem volt más lakáslehetősége – a szüleinél, rokonnál, vagy másutt – mehetett albérletbe (ha bírta fizetni). Akkoriban szerencséje volt ilyen szempontból, mert a lakásukból nem tették ki az embereket (csak néha, akkor is szükséglakásba). Ha meg valaki mégis az utcán vagy aluljáróban hált, elvitték a rendőrök kmksként (közveszélyes munkakerülő).

De még akkor is nagy hányadban a nőnek ítélték a lakást, ha nem volt gyerek.

Egyik barátom ezt mondta erről:

– Tudod, a bontóperes eljárásokban 80%-ban nők bíraskodtak. Ezeknek a kétharmada női szolidaritásból, szüffrazsettizmusból a nőnek ítélte a lakást, bármelyik fél volt is a hibás a válás létrejöttében.

– Persze, mert a nők angyalok, csak a férfi lehet mindig hibás, aki vagy iszik, vagy nőzik, vagy ver (családon belüli erőszak), vagy keveset keres (élhetetlen) – gondoltam.

– Csak egyharmad-bírónő volt olyan korrekt, hogy a férfinak ítélte a lakást, ha egyértelműen a nő volt a hibás – folytatta.

Én ezt kérdeztem:

– És a férfi bírók hogyan ítéleztek? (Ebben az esetben jobb a „bírók” többes számú alak, a „bírák” helyett.)

– Hagyjad csak! Könnyen kiszámíthatod az előzőekből, hogy férfiak csak 20%-ban bíraskodtak ilyen perekben. Ezeknek a többsége is a nőnek ítélte a lakást, mégpedig férfi-mamlaszságból, lovagiasságból, vagy pedig azért, mert a válni készülő nő szépen, csinosan volt kiöltözve, jó alakú volt. Így aztán előfordulhatott a következő konkrét eset:

Egy férfi szolgálati lakást kapott a vállalatától (közlekedési), mert járt neki, meg is dolgozott érte keményen. A felesége csak a....vitte a házasságukba. Válásuk után – már a mostani korszakunkban – a nő maradt ebben a lakásban a gyerekkel, a férfi meg mehetett albérletbe (ha tudta fizetni), ha meg nem, akkor az utcára vagy egyik aluljáróba, mert most már ott is szabad aludni, a hajléktalanoknak jogaik vannak.

Ezért van, hogy a hajléktalanok többsége férfi.

Visszatérve az élettársra: Ez a szó nem jól csengett egyesek, főleg a házasságban élők fülében, visszatetszést váltott ki. Szélhámosgyanús, nem elvált személynek tartották, aki egy másik különmeművel él együtt. (Ezen kívül egy csomó jogi problémát felvetett ez a kapcsolat.) Később az nem tetszett a házasoknak, hogy az élettársakat majdnem velük egyenlő jogúakként kezdték kezelni. Ezért a nők elkezdtek barátomozni.

– Így a barátom, úgy a barátom! (Ezt meg azt csinálja.)

– Tudod, aki nálam lakik. (Ezt mondták általában akkor is, ha a lakás 1/1 hányadban a férfi tulajdonában volt.)

Igen ritkán hangzott el szégyenkezve:

– A barátom lakásában lakom.

A barátomozást persze nem a francia nyelv alapján tették, hanem az angol nyomán (my boyfriend), amely szépítő, elfedő kifejezés. Nem lehet tudni, hogy tényleg csak barátkoznak-e, vagy pedig van is köztük valami. Illetve: nincs köztük valami (olyankor). Különben is igen ritkán jön létre egy nő és egy férfi között igazi barátság, a férfi általában többre törekszik.

A franciáknál a nők a szeretőjüket eufemizmusból úgy hívják, hogy „mon ami” (a barátom). A II. világháború előtt a grófok, bárók, nagypolgárok feleségei is francia mintára így említették másoknak azt a bizonyos férfit. (Akkor a francia nyelv rangsorban még az angol előtt állt.)

De a „barátom” szó a magyarban már foglalt volt (úgy, mint a „zsindely” szó, visszautalok a Zsindelyes tetők Érdén c. írásomra, amely az ÉRDI IRKA 2012. szeptemberi számában jelent meg, bizonyára a Többségetek olvasta), és csak azt jelentette, hogy két férfi igazi baráti, más viszonymentes kapcsolatban van egymással.

Ezért az idősebbeknél, az igazi házasságban élőknel viszolygást kezdett kiváltani ez a szó is.

Utána azonban rátaláltak a megfelelő szóra: a PÁROM. Újabban ezt mondja az (a fiatal nő) is, akinek a férje a férfi, továbbá az is, akinek csak az élettársa lehet bizonyos okból, sőt az is, akinek a barátja (a szeretője) az a kiválasztott férfi.

De ezenkívül a PÁROMnak hívja már a férfiismerőset például egy olyan nő is, aki Székesfehérváron lakik, a krapek meg Budapesten.

Egy csinos, szőke nő kötögetett a vonaton. (Ez igen kedves női elfoglaltság, somogyi gyerekkoromra emlékeztetett, amikor a háború után sok asszony kötögetett téli napokon).

– Zoknit köt?

– Nem, pulóvert.

Elámultam.

– És mikorra lesz kész?

– Félév múlva.

– Megéri?

– Nem.

– Akkor minek köti?

Csodálkozó arckifejezést öltött a kérdésemre.

Elszégyelltem magamat.

– Persze azért, mert sokkal jobban néz ki, szebb, eredetibb, rangosabb, mint a boltban vásárolt pulóver.

Bólintott. Hozzátette kivagyisággal:

– A PÁROMnak kötöm.

Nos, ez a nő minden hétvégén (mert szombat volt) a PÁRJÁhoz utazik Pestre.

Ezt a régi időkben úgy hívták, hogy: TÁVHÁZASSÁG. Egyik sem törődik azzal, hogy a másik mit csinál egyébként. (Mindegyik megfogadja, hogy hűséges marad, de hát ki tudja?) Amikor végre találkozhatnak, boldogok egymással, és igen jól megvannak együtt, nem válnak el. Így éltek a kamionosok, a vendégmunkások, a kiküldetésben lévők, sokan mások, akik rákényszerültek, vagy önként választották.

Szóval, ez a gyönyörű, kíváncsi nő is el tud fedni mindent a nagyszerű PÁROM szóval.

A magyar népdalokban, magyar nótákban is gyakran fellelhető.

Ám PÁROMNAK nevezi újabban az EGYETEMISTA lányok jelentős része is azt a srácot, akivel együtt lakik. Egy példa:

2013. június 1-jén valaki Pécsre utazott, az arany díszoklevelét átvenni (50 évvel ezelőtt kapta meg a diplomáját).

A vonaton beszélgetett egy egyetemista csajjal, aki a fiúját – akivel együtt lakik – nem a „barátomnak”, hanem a PÁROMNAK nevezte. (Abban bízok, hogy a srác valóban a PÁRJA marad, és nem lép le?)

Mint a nótában:Te leszel a párom!.....

HORVÁTH ISTVÁN

A KÉP

Marie kibújt az ölelésből, és becsukta a szemét. Ugyanúgy látta maga előtt a kedves arcot, mint nyitott szemekkel.

– Most már mehetsz! – mondta.

Sokáig, amíg csak a léptek visszhangzottak a folyosón, így maradt. Nagy volt a kísértés, hogy még egyszer utána nézzen, de nem engedett. Azt akarta, hogy ez legyen az utolsó kép, melyet anyjáról őriz.

Még gyermekként, amikor a frontra induló apjától búcsúzott, hosszan nézett távolodó alakja után, így emlékeiben az utolsó pillanatok rögzültek, ahogy a hajnal kódéba tűnt sziluettje.

Nem akart még egyszer így járni. Újra s újra kinyitotta és becsukta a szemét, s mindannyiszor anyja biztató, nyugalmas sugárzó arcát látta. Boldogan elmosolyodott.

– Most is velem van. Magamban őrzöm.

TISZAÖRSI NAGY ZOLTÁN

AZ ÉJIPATAK CSILLAGAI FELETT
(ŐZIKEMESE)

Egy szép nyári estén a Törsi-patak partján üldögéltem, s egyszer csak odajött egy kis őzike. Csendesen, nyugodtan ivott a hús tiszta vízből, aztán sokáig nézegette a folyót és a felhőtlen csillagos eget. Talán tíz lépésnyire sem volt tőlem, így jól láttam őt, de szívtelenségnek tartottam volna, ha megzavarom csendes elmélkedését. Hanem amikor elindult visszafelé, rászóltam.

– Kedves egészségedre kívánom a friss vizet! – suttogtam alig halhatóan.

– Jéé, te vagy az! – torpant meg. – Köszönöm szépen, ez tényleg nagyon jólesett.

– Elhiszem, én is csak nem rég ittam egy nagyot, de majd még iszom, mert az ember már csak ilyen, hogy nem nagyon tud mértéket tartani.

– Áá, nem attól van az – nyugtatott meg –, hanem attól, hogy ti Emberek félelem nélkül ehettek, ihattok, mi pedig gyakori rettegésben élünk, evés közben is felfelé nézve figyelünk, és ha van egy nyugodt percünk, akkor egy egész napra valót iszunk.

– No, erről beszélhetnénk, te nem tudhatod, hogy nekünk sokkal több és nagyobb ellenségünk van, mint nektek, mert az embernek maga az ember a legnagyobb ellensége. Ő, de hagyjuk ezt most – legyintettem szomorúan.

– Inkább azt mondd meg nekem, hogy akkor miért nézelődtél az előbb olyan nyugodtan?

– Azért, mert néha a kíváncsiság nagyobb, mint a félelem.

– És mire voltál kíváncsi? Hiszen láttad már a folyót és a tájat százszor meg ezerszer!

– Azt nem lehet elégszer látni, de a sötétben nem is azt néztem, hanem a folyóban és az égen látható csillagokat.

– Ejha! – csodálkoztam – ezt nem is gondoltam volna.

– Hát ez az! – sóhajtott fel. – Mit is tudtok ti erről, ti városban élők, műtájt és műeget néző, házakba bújó emberek! Úgy elszakadtatok már a természettől, hogy talán már vissza sem találtok hozzá.

– Hogyhogy?! – csodálkoztam el még jobban Őzike okfejtésén.

– Tegnap este is itt ültél? – kérdezett vissza.

– Nem – vallottam be őszintén –, tavaly nyáron voltam itt egyszer.

– Nna ugye! – éreztem a hangján a maga igazát, és tovább faggatott.

– És a családod, és a barátaid, és a munkatársaid mikor voltak itt?

– Nem tudom – mormogtam tanácstalanul –, nem kérdeztem meg tőlük.

– De én tudom – folytatta ő egyre magabiztosabban a tudását –, ők még tavaly se, meg azelőtt sem, sajnálom is őket, mert nem tudhatják, mit veszítenek.

– Igazad van – bólogattam egyre sűrűben, és hogy véget vessek a szemrehányásainak, rápirítottam. – Ezt mondták neked a csillagok?

– Ne légy ilyen csacsi! – mondta enyhültebben – az ég és a folyó csillagaiban az őseink igazságát kerestem. No,

nem a létezésünket, mert az nem vitatható, hanem a véleményünket, a felfedezéseik igazát ellenőriztem.

– Nocsak, nocsak! – csíptem a karomba, hátha álmodom.

– Megtudhatnám én is, hogy kinek volt igaza és miben?!

– Is, is – bólogatott Őzike – már amit, amennyit ti Emberek felfogtok a természet rejtelseiből, nagyszerűségéből, hiszen ezt nem lehet látni, ezt érezni kell, ebben élni kell! Ti műkenyérevők, művizet ivók, műfüben hempergők, értitek ti ezt?

– Hát persze hogy értem! Mit ne lehetne érteni ezen? – szóltam rá erősebben, majd halkabban folytattam. – Bár elismerem, egy kicsit elszakadtunk a természettől, de te meg azt nem érted, hogy ez a fejlődés útja és eredménye. Nekünk, embereknek több eszünk van, és átalakítjuk a természetet úgy és olyanra, ahogyan nekünk jobb és kellemesebb.

– Beképzeltetek vagytok! – mondta megvetően, és látni véltem, hogy ajkát lebiggyesztette. – Ha több eszetek lenne, akkor nem átalakítanátok, hanem védenétek a természetet. Ugyanis miért kellemes nektek a szeméttel teli rét, erdő, patak? Már tiszta, iható vizet is alig lehet találni! A tengerben élő társaink sóhajtását is elhozza már a szél néhány nap alatt. (Igaz, nem olyan gyorsan, mint a telefon meg a rádió.) Jön a hír, hogy szemétszigetek úsznak a felszínen, a fenék meg sivatagosodik. Most meg az a hír járja, megint elsüllyedt egy háromszázezer tonnás olajszállító hajó, és ezer kilométeres partszakaszon pusztul az élővilág! Ha mi véletlenül egy kis kárt teszünk a tőlünk ellopott földeken, akkor rögtön lelőtök bennünket! Az ilyen kártékony, szennyező hitványokat miért nem lövitek le?!

A levegőt is beszennyeztétek! Millió meg millió tonna szennyet fűznek bele a ráérő gazdag röpködni vágyók, és sok-sok millió autóval vitetitek a lusta feneketeket. Mit gondolsz, meddig bírja még a légkör és az egész Föld ezt a mérhetetlen mennyiségű és felesleges szennyezést?! Előbb utóbb elpusztítjátok a Földet és vele együtt magatokat is! De ez még hagyján volna, nyugodtan mondhatnám, hogy megérdemlitek!

Ámde az a nagy baj, hogy mi, akik nem szennyezőnk, nekünk is bűdös levegőt kell szívniunk miattatok, és ha bekövetkezik a vég, akkor mi is a bűnösökkel pusztulunk, ártatlanul! Érted már végre mi a bajom?

– Húha! – sóhajtottam sértődötten – nagyom rám borítottad a szennyeskosarat, pedig úgy érzem, nem érdemeltem meg. Hiszen én még egyszer sem utaztam repülővel, kocsim sincs, sőt ha jól tudom, olajszállító hajóm sincs!

– Nem is neked mondom, hanem nektek. Ámbár te is megérdemled, mert épp az előbb dicsekedtél, hogy „nekünk több eszünk van, átalakítjuk a természetet, stb.” – Őzike enyhültebben folytatta. – Ne haragudj! Neked mondtam, mert veled beszélgetek.

Tudom, hogy ti sem vagytok egyformák, nem mindenki eszetlen természetromboló.

Csak a gátlástalan, kapzsimajom típusú tesz tönkre pénzért mindent, erdőt, folyót, földet, tengert, állatokat és mindent, amiből és amiért pénzt remél.

Értsd úgy, ahogy a ti közmondásokban van: fiamnak, lányomnak mondom, de a menyem és a vejem is értsen belőle!

KIMMEL ISTVÁN

NYÍLT LEVÉL...

Daróci Attila (33) Érdi IRKA-klubtársamhoz, második kötetes költőhöz

Mottó: **Daróci Attila** költészete nagy fajsúlyú, és nem könnyű vele foglalkozni, mert filozofikus, tele elvont hangulati és szürrealista elemekkel.

Kedves Attila!

Üdvözöllek, és gratulálok a címben jelzett „krisztusi” korodhoz méltó **„Halott életem”** című köteted megjelenéséhez, a júniusi könyvhét második napján – dedikálásod alkalmából. A helyszínen hat Érdi IRKA-s jelent meg, hogy gratuláljon második könyvedhez.

Mi, klubtársak együtt örülünk Veled, hogy a 2012. 12. 12-én Érden, a Csuka Zoltán Városi Könyvtárban bemutatott szerzői kiadásod után a Syllabux Kiadó is vállalta a könyvpiaci megjelentetést. A választott cím két szavának ellentéte a halott élet és a tartalom főcímei a Kezdet, Remény, Hanyatlás és Sorsmalom azt jelzik, hogy komoly és filozofikus ihletésű versekkel találkozunk. Nem vagyok „műítész”, kritikával sem szándékozom illetni műveidet, amatőr olvasói szinten közölném egyéni véleményemet, és egyúttal rövid tudósítást adnék klubtársaink és az IRKA újságunk olvasóinak költői munkásságodról.

Első bemutatkozó köteted **Agyvihar** címmel (2009) is az élet komoly oldalát feszegeti. A Bookline ismertető idézem: „Versek és nem csak versek, az ember és a természet kapcsolatáról, kicsit másképp. Mi az élet értelme? Minden kérdés újabb és újabb gondolatokat szül, és old fel, elindít egy folyamatot, ami talán soha nem áll meg.” A gondolkodó embert ősidők óta foglalkoztatja a kérdés, hogy mi életünk értelme. Alapkérdése ez emberi létünknek, sokan sokféleképpen próbálták már megkeresni a választ több-kevesebb sikerrel.

Halott életem című köteted figyelemfelkeltő előszavában **Purisaca Golenya Ágnes** – többek között a Peruban játszódó lélektani hármasság regény írója – szerint: „Attila megrendítően elszánt, hogy megtalálja az Igazat, a Valódit a látszat mögött. Lehántja a világról a felszínt, a mázat, a lényegtelen, a mulandót: mert az örököt akarja. Versei életérzések hordozói ugyanolyan egyértelműek és mélyre tekintők, mint maga a fiatal költő. Nincs bennük semmi felesleg, szépelgés, cicoma, senkinek nem akarnak megfelelni.”

Itt is idézem a könyvismertető tömör megfogalmazását: „Versei ezúttal az élet és halál örök körforgásából merítkeznek. Születés – elmúlás, kezdet és vég. Mi van előtte, mi van utána? Tiszta, egyszerű, mégis sodró, magukkal ragadó gondolatok, érzések törnek felszínre a költőből, aki nem bújkál a felszínes álca mögé. Szavaira lehullnak a leplek, elének tárul a valóság, és megnyílik a végtelen, ahol együtt indulhatunk megkeresni az igazságot. Arra sarkall, hogy magunk találjunk választ létezésünk miérettjére, életünk értelmére.”

Ennyi bemutatkozó bevezetés után kíváncsian forgatom ezt a kötetedet. Az első fejezet (Kezdet), **Érzem** című versedben „a halál marka” szorításából fényajton belépsz, és

a penészedő kifordított aurád által születik majd új „élet-ember”.

Itt kell közbevetnem, nemcsak Te születél újjá kedves Attila! Elsők között értesültem életed nagy örömről, kislányod születéséről, elsősorban ehhez kell gratulálnom, mert az utódlás életünk egyik fontos értelme. Vagy nem a legelső? Ez is gondolkodásra késztet.

Születés: a második versed kozmikus képet idéz, az első, tüdőt facsaró nehéz légzés, a belső feszültség repít a végtelen/véges térbe, ahol a lehetetlen ellentétpárok, átlátó színed és fekete fényben úszás repít a végtelen célba. A köteted minden verséről nem kívánok írni, párat emelek ki, amelyek különösen tetszenek. Az **Ébredés**-t erkélyen állva olvasom, a Budatétény felől felkelő Nap alatti párát hunyorogva kémlelem, és azt érzem, hogy a világmindenség parányi részeként átélem ujjongásodat földi létezésünkről, a minden lélegzéséről, érezve a természet üdeségét, tisztaságát.

Tested festem szabadversed klasszikus témája a szerelmesünkkel azonosulás, az egybeolvadás vágyának kifejezése. A cseppenként ízlelés sodró lendületét megszakító szójátékok is tetszenek: „...tollammal megfestem láthatatlan tested – alakot ölt s nyelvet világunkra – fölöttem elméd! Megfertőz, felgyújt, elpusztít, földig tarolja mindened, s csak egy gondolat marad épen, mi éppen én leszek.” Édes anyanyelvünk hatalmas szó-készletét birtokolod, mesterien használsz hangulatfestésre és a mély gondolatok kifejezésére, vagy az olvasód elgondolkodtatására az élet fontos dolgairól, földi létünkről, helyünkről a világmindenségben és a túlvilágról, amit valahova a kozmoszba helyezel.

Több versednél szavaid, kifejezéseid értelme – úgy érzem – el sem jut a tudatomig, fel sem fogom az értelmét, de a hangulat, amit érzek, érzelmileg felkavar, nem megnyugvást okoz, hanem gondolkodásra késztet.

Tetszik a **Végzet** c. versed, a fetrengés „a sötét éjben...a magas mélyben”. A második versszak nekem a végzetes szerelmet fejezi ki. A **Sötét mondat** címűben életünk állandó küzdelmét fejezed ki, mellette az **Arcom szikár** hangulata késztet gondolkodásra.

Kisebbségi írásod, a **Más-Világ**, szerintem se a mennyország, sem a pokol leírása, ez saját elképzelésed a túlvilágról, ami ősidők óta az ember és a vallások témája. Tetszik, de megborzosgat a kozmosz hideg kietlenségének leírása a halálba zuhanás után. Tetszik, mert valástól függetlenül írod le elképzelésedet a Te Más-Világodról.

Jó érzés ízlelgetni szavaidat, melyekkel hangulataidat, költői túlzásokat és ellentéteket fejezel ki. Szerintem a hangulati kifejezésmódod követi a közel száz évvel ez előtt kialakult szürrealista irányzat elemeit, ezt éreztem az utolsó prózai fejezeted a **Sorsmalom** c. novellád olvasásakor is. Szürrealista, valóság feletti, érzem verseid hangulatában, kozmikus képeiben és prózád nyomasztó, lehangelő lélektani sodrásában, mellyel ébren tartod az olvasó érdeklődését. Vártam a végén a katarzist, helyette az utolsó oldalon egy idillikus családi kép az örömteli meglepetésed, bár a titok megoldását a fantáziámra bíztad. A „Sorsmalom” végigörli, morzsolgatja egy valaha polgári családjával boldogan élő Kertész életét, akit valami végzetes tragédia érhetett, mert

egyedül maradt. A magányos és külön öregeMBER hét-köznapjainak titkait kutatja a házba beinvitált Idegen, aki éjszakánként a poros nyikorgó padlón járva a megsárgult fotókat nézegetve, a mindegyikről hiányzó, valami okból leretusált hölgy, a fehér ruhás nő kilétét keresi. Szürrealista képeid, a fehér köd fala, ahol minden véget ér, a kert ágyásai és a ritkított erdős környezet fantáziálásra, gondolkodásra készíti olvasódat.

Kedves Attila, kíváncsian várom harmadik kötetedet, azt remélve, hogy emberi létünk szépségeiről, a szeretetről és családi boldogságról is verselsz majd, a nagy és komoly témád, az emberi lét a világmindenségben és a halál boncolgatásán kívül.

Bálint Imre: Angyalok serege

KREISCHER NELLY

GYŰRŰM

Kavicsba rúgtam.
Ez volt varázsos gyűrűm
kalandos múltja.

Szabályos gömb volt az út porában. Belerúgtam, gurult kacéran...
Éreztem, fel kell vennem! Ő akarta! Forgattam kezemben, hajszaárpédést fedeztem fel rajta.
Zsebre tettem, felejtettem.
Aztán egyszer, sokára zsebembe nyúlva...
Kavicsom burka már szétporladva, s belőle színes, kis kövecske lett.
Úgy éreztem, azt súgja, megérkezett!
Most gyűrűbe foglalva él velem, viselem.

MI A SLAM POETRY?

A legenda szerint a nyolcvanas évek első felében **Marc Smith**, chicagói építőipari munkás írt egy verset a kedvesének, akinek azonban nem igazán tetszett a szerzemény. Erre Marc úgy reagált, hogy az esti kocsmázás során kiállt a vendégek elé, és kikérte a véleményüket a szövegről. Arról nem szól a história, a közönségnek hogy tetszett az előadás, de így született meg a költészet az előadó művészettel ötvöző irodalmi műfaj: a **slam poetry**.

Szemben a csendes magányban vagy felolvasóesten elhangzó versekkel -- amiket sokszor ízlelgetni kell, többször újraolvasni, hogy feltárják mélységeiket --, a slam poetry szöveget a szerzőnek úgy kell előadnia, hogy azonnal érzelmeket váltson ki, csapja meg a hallgatót. Innen ered az angol elnevezés, amit körülbelül „csapás-költészet”-nek lehet fordítani.

A slam poetry-vel általában versenyformában találkozhatunk. Ezen alkalmakon a közönségből kiválasztott, öttagú zsűri 1-10 pont között értékeli -- a maga szubjektív érzései alapján -- az elhangzottakat. A zsűrin kívül a slam-esten a közönség nyugodtan jelezheti véleményét a hallottakról, lehet hangoskodni, tapsolni, fütyülni, hörögni, sziszegni, kurjantani... akárcsak egy koncerten. Mivel az a cél, hogy azonnal célba érjen a szöveg, általában világos, egyszerű képekkel apellál, sokféle utalást használ, ami vagy közéleti, sokszor médiabeli jelenségre reflektál, esetleg klasszikus irodalmi szövegeket citál, illetve azokat dolgozza fel, teszi aktuálissá.

A slam poetry esetében kulcsszó a **JelenLét**. Az Itt és Most. Ami egyrészt szintén könnyíti a befogadást, másrészt mint művészeti ág, feladata is a jelenre reagálni. Ennek köszönhető a slam-estek egyik legszórakoztatóbb jelensége, hogy sok szöveg összecseng egymással, ami pedig még inkább erősíti a közösségi élményt.

Magyarországon a slam poetry elterjedésében jelentős szerepe van a rap-nek, ennek a szintén amerikai gyökerű, szövegcentrikus zenei stílusnak. Ez a „kapu” erősen rányomja bélyegét a magyar slam szövegekre, sokan ragaszkodnak a ritmizáló, rímes formához, ami ugyan nem követelménye a műfajnak, de kétségtelenül hatásos.

A befogadótól függően végtelenül szórakoztató vagy felháborító lehet, ahogy a slammerek a magyar nyelvvel bánnak, sokszor alárendelve a fent említett ritmus- vagy rímkövetelményeknek, felülírva akár a nyelvtant is. Ezért nagy kérdés mindig a slammerek számára, hogy mennyire merjék leírni, pláne nyomtatásban közölni a szövegeiket, hiszen azok minden esetben máshogyan csengenek, miközben a slam elsőszámú célja, hogy az előadás, a stílus, a szerző személyisége vigye át a szöveget „a túlsó partra”.

Alkalmanként a versenyt kiírók megadnak témát a szerzőknek. Június 21-én Százhalombattán a **BattaSlamPoetry** csoport rendezett versenyt, ahol a FOLYÓ-ról kellett szöveget írniuk a slammereknek. **Hlinyánszky Domonkos** megnyerte a versenyt (megelőzve ezzel az ország élvonalába tartozó szerzőket is).

László Anikó újságíró
Hírtükör (Százhalombatta)

BEMUTATKOZIK

MÁJER JÓZSEF

1948. dec. 26-án születtem a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Cseréjfaluban. Hatéves koromig ott éltem. 1954-ben Ózdra költöztünk. Általános iskolába és szakiskolába ott jártam. Nagy szegénységben élünk, mert a hatalmas gyár és pártvezetése nem biztosította munkásai-

nak az elvárható emberi életmódot. Ózdon ismerkedtem meg a szocialista társadalom hátoldalával, és kialakult bennem egy lázadó, forrongó jellem. Emiatt néhányszor bajba is kerültem. 1966-ban, a szakiskola elvégzése után úgy éreztem, kinőttem a várost, és Csepelre költöztem. A Csepel Vas- és Fémtermékekben találtam munkát. Nagy buzgalommal látogattam a gyár kulturális rendezvényeit. Már akkor írogattam verseket. Megismerkedtem néhány kortárs költővel, akik nagy hatással voltak rám. Sokat olvastam, főleg verseket és szépirodalmi alkotásokat. Beiratkoztam a csepeli Jedlik Ányos Gimnázium levelező tagozatára, de a negyedik év utolsó harmadában kimaradtam. Nem azért, mert szellemileg alkalmatlan voltam, hanem más tényezők akadályozták továbbtanulásomat. Minden vágyam az volt, hogy esti egyetemen népművelő szakot végezzek. Sajnos, egy rossz korban éltem!

1972-ben hátat fordítottam a versírásnak, és önként vállaltam a „süllyesztőt”. Abban a légkörben nem kívántam tovább alkotni. Verseim nagy részét elégettem. Ami megmaradt abból a korból, az a véletlen szerencsének köszönhető.

2009 őszén újra tollat ragadtam, s azóta nagy elánal írok verseket, gyermekverseket, haikukat és néha prózát is. Írtam egy elbeszélő költeményt, amelyben egy sor-katona szemével mutatom be az 1960-as évek második felét, a Kádár-diktatúra rettenetes korszakát. 2011 őszén jelentkeztem az Érdi IRKA irodalmi folyóirat pályázatára, és ott jó helyezést értem el. Azóta a klub tagja vagyok. Tisztelem alkotótársaimat, és köszönöm, hogy befogadtak.

Különböző folyóiratokban és antológiákban jelennek meg verseim. Most már szabadon írhatom le a gondolataimat. Aki nem élt elnyomás alatt, az nem is tudhatja, mennyit ér a szabadság. Verseimben a szegény réteg mellett szólok és a politika hibáiról, persze, a lírát sem hanyagolom el.

Nagyon sajnálom azt a harminchét évet, amikor semmit nem írtam!

KOVÁCS ISTVÁN

„Hanyas vagy, negyvenhetes?” – kérdezem Szilágyi György után szabadon. Igen, negyvenhetes vagyok, még hozzá Szent Iván napi, ráadásul somogyi nyakas református parasztivadék! Büszke vagyok mindezekre, bár egyik sem az én érdmem, mindent drága emlékü-

leimtől kaptam. Tőlük és nagyszüleimtől örököltam a természet szeretetét, az áldott termőföld, a paraszti lét és az előttem járó nemzedékek alázatos tiszteletét. Ma is őrzöm ezeket az érzéseket, bár sajnos hamar elszakadtam a szülőföldtől, ahova aztán csak látogatóként jártam, manapság meg már csak a temetőbe...

Tizennégy éves koromban kollégiumba küldtek (nem szerettem!) s gimnáziumba, ám az irodalommal már tízévesen megismerkedtem, amikor a mumpsz következtében ágynak estem, s akkor testi-lelki lázban fürödve, egyhuzamban végigolvastam az „Egri csillagokat”. Aztán jöttek a Fekete István-könyvek, melyek végleg megpecsételték szerelmemet a betűk világa iránt.

Az írást valamikor ötéves korom környékén kezdtem tanulni, és tanulom immár hat évtizede egyfolytában. Közben – csak úgy melleleg – húsz évet jártam különböző iskolákba, és harmincat szolgáltam a Magyar Honvédségnél, avagy – lánykori nevén – a Magyar Néphadseeregben. Mondhatom, a katonaság is jó iskola volt! Felelősséget, önfegyelmet, emberséget tanultam, na és persze földrajzot, mert államköltségen bejártam az országot, sőt eljutottam Európa keleti határain túlra, Ázsiába is.

Negyvenhat éves koromban azonban kiszuperáltak, s jóllehet, az azóta eltelt húsz évben sikerült több értéket teremtenem, mint addig összesen. Kicsit tanítottam, kicsit újságíróskodtam, és sokat harcoltam drága párommal vállalva, az Ő betegsége ellen. Végül mégis elment... Nem vagyok magányos, szép gyermekem, két drága unokám és néhány igaz barát – köztük egyetlen „lakótársam” Zsömi kutya – fürdeti lelkemet szeretetében. Ám a tollat igazán mégis Ő adta kezembe.

Már tíz éve élek Ercsiben, ahol még együtt raktunk fészket. Itt „szippantott be” először a helyi, kicsivel később az érdi irodalomkedvelők klubja. Nem bántam meg! Tanulgatok, lesegetek, nagyszerű emberek segítségével. Kezdő amatőrnek tartom magam, kinek „csupán” az a szándéka, hogy képességével, mellyel talán megáldotta az Úr, örömet szerezzen másoknak. Remélem, úgy lesz...

BEMUTATKOZIK

VINCZE ATTILÁNÉ JUTKA

1957-ben születtem Érden, később Százhalombattára költöztünk. Minden játékszerré vált körülöttünk gyermekkoromban. A bogács, a kukoricacsutka babává vagy bármivé változott a képzeletünkben. Rajzolni, festeni nem tanultam, csak amennyit minden gyerek. Továbbtanulásomkor úgy döntöttek, hogy varrni tanuljak, ebből maradt meg, hogy saját tervezésű lakásdíszeket varrok. Irodalomtanárnőm észrevette, hogy próbálom őt lerajzolni óra alatt. Nem szidott meg, hanem elmagyarázta, hogy figyeljem meg az árnyékosabb és világosabb részeket az arcon. Sok osztálytársamról rajzoltam portrét, így szedegettem össze ezt-azt a rajzolás tudományából. Az ERŐTERV-nél dolgoztam, családom lett, és évekig nem rajzoltam. 1995 óta rokkantnyugdíjas vagyok, mert egyévesen gyermekbénulásban betegedtem meg. Mindig érdekelt az irodalom, a zene, a festészet. Albumokat nézegetve, egy-egy kiállításra eljutva, kb. 10 éve támadt fel bennem újra az az igény, hogy alkossak. 2005-ben elvégeztem Budapesten a Nonprofit Média Központ Alapítvány rádiós és videós alapismeretek tanfolyamát, ami a képkészítésben, látásmódban segítségemre van. Rendszeresen készítek különböző témájú rövidfilmeket is.

2010-ben szereztem érettségit a Pestszentlőrinci Közgazdasági és Informatikai Szakközépiskolában. 2009-től 2011-ig az Érdi Mozgáskorlátozottak Egyesületénél dolgoztam ügyintéző és ügyfélszolgálatos munkatársként, ez idő alatt elvégeztem a MEOSZ-nál a sorstársi tanácsadói képzést. Az egyesületben Török Orsi érdi képzőművész és Bálint Imre tárnoki festőművész segítségével indítottunk egy rajzsakkört. Orsától a festészeti irányzatokról, festőkről hallhattunk, Imre pedig a lelkeséget képviselte, és Ő „hozta” a sakkörbe a pasztellkrétát. Abban az időben éreztem meg, hogy saját gondolataimat, érzéseimet szabadon tudom ábrázolni. Azokat az elmentmondásokat, jelenségeket, hangulatokat, amik foglalkoztatnak vagy feszültséget keltenek bennem. A Szepes Gyula Művelődési Központban állítottam ki első ízben. A múlt évben a kiállítók között voltam az érdi Poly-Art Galériában, idén tavasszal pedig a Pódiumesten mutathatókhoz be az érdeklődőkhöz.

BÁLINT IMRE

Noha időről időre más technikákkal is megpróbálkozik, mindig újra visszatér kedvencéhez, a pasztellkrétához, mint ahogyan a témát illetően is, rövid kitérőket követően ismét a természet, ezen belül a gyors sodrású folyók, vadvizek felszínét elárasztó, égi fényességhez.

A Duna mellett, Újvidéken nőtt fel, innen ered a vizek és a természet iránti csillapíthatatlan vonzalma. Már gyermekkorában is szívesen rajzolt, ha ceruza és színes kevert a kezébe, több rajzversenyt is megnyert, mégsem ezen a vonalon tanult tovább. Kereskedelmet végzett, majd kreativitását egy dekoratíori tanfolyam elvégzését követően, a helyi színházban kamatoztatta, díszletbeszerzőként dolgozott. Szabadidejében viszont egyre többet festett, és – bekapcsolódva a vajdasági székváros pezsgő művészeti életébe – számos csoportos kiállításon vett részt. Németországban, Franciaországban és Svédországban tett művészeti tanulmányi utakat, és autodidaktaként fejlesztette tudását, technikáit. Életének egyik fontos, visszatérő állomása volt az Adriai-tenger, ahol gyakran „átfestette” a nyári hónapokat. Eladott alkotásaiból fedezte ott-tartózkodását. Újvidéken szabad művészként dolgozott, nemcsak festett, hanem saját maga menedzselte is munkáit, amelyekre akkoriban volt is kereslet, több száz festményét sikerült eladnia. Ennek a szerbiai háború vetett véget. Családjával Magyarországra menekült, és azóta is keresi a helyét a művészeti életben. Szerencsére, hosszabb-rövidebb kihagyásokat leszámítva, az alkotást nem hagyta abba.

Témája leggyakrabban a természet, a teremtett világ. A folyók továbbra is a kedvencei, de pár évvel ezelőtti tengeri nyaralások emlékei is elevenen élnek benne, s olykor a rajzlapokon is megmutatkoznak.

Újjászületett keresztényként az utóbbi években gyakran nyúl bibliai témákhoz. Leginkább Jézus túláradó, végtelen szeretete foglalkoztatja, valamint a hitben megélt, korlátok nélküli szabadság, és Isten valóságos kegyelme hozza lázba, az a vágya, hogy ezt festményei is tükrözzék. A tiszta fény, a szeretet világossága valamennyi festményén tetten érhető, és rendületlenül üzenik: nincs okunk aggodalomra, mert onnan fentről, Istentől mindig megérkezik a segítség, ha keressük Őt.

PASZTELLEK ÉS AKVARELLEK

Nem kisebb személyiséget, mint Nagy Károlyt, a frankok császárat kosarazta ki a szépségéről és eszéről híres görög császárnő, Iréne. A másik híres Iréne, a bizánci császár felesége, Szent László királyunk leánya, akit mi Piroskának ismerünk. Iréne jelentése az ógörög nyelvben: „békés”.

Tarnócziné Barabás Irén képeit különböző kiállításokon már láttam, műveit hamarabb megismertem, mint alkotójukat. Megragadott a képek nyugalma és egyfajta természetes tisztasága. Nagyon örülök, hogy alkotásainak egy részét most gyűjteményes kiállításon láthatjuk.

A természet romlatlan szépsége tárul elénk. Egyetlen képen sem szerepel emberalak, mégis humánus mindegyikük. A pasztell és akvarell (a plakáton is szerényen csak a technikát jelöli meg) különösen alkalmas a természet finom rezdüléseinek megragadására. Azért humánusok Irénke pasztelljei és akvarelljei, mert nekünk, hozzánk szólnak. Akár falusi, akár városi ember valaki, szüksége van, hogy néha természetközelségbe kerüljön. Itt nincs széttepett papír zsebkendő, eldobott konzervdoboz, műanyagzacskó.

Szinte halljuk a víz loccsanását, a madárhangokat, szívesen hajolnánk a virágok fölé, hogy érezzük illatukat, simogatnánk a gyümölcsök hamvasságát.

Irénke rövid, szerény önéletrajzából tudjuk, hogy porcelánfestő szeretett volna lenni.

Talán nem is baj, hogy másként alakult az élete, hiszen így tágabb térben, többféle témában munkálkodhat. Tekintsük meg a képeket, álljunk meg csendben előttük, töltődünk fel békességgel, nekünk, hozzánk szólnak.

Majorné Bániczki Julianna

IRKÁ-sok SIKERE ERCSIBEN

Taroltunk „**A dal madárrá avat**” című irodalmi pályázat díjkiosztóján!

A nyolc díjazottból öten a mi klubunk tagjai (is).

Prózaíró kategóriában **Kreischer Nelly** első, **Habos László** második, **Kovács István** harmadik helyezést ért el. Versíráásban: **Habos László** az első, **Tarnócziné Barabás Irén** a második, **Kósa Márta** a harmadik helyezettnek járó díjat vehette át.

Sajnálattal most nem Murzsa Renáta színésznő olvasta fel a díjnyertes műveket (emlékszem, tavaly milyen nagy hatást tett ránk előadóművésze), hanem a zsűri tagjai.

Akár IRKÁ-s is lehetne **Kaposi Józsefné** és a tehetséges, méltán híres festőművész, **Kaposi Eszter**, hiszen ellátogatnak minden irodalmi rendezvényünkre. Nehogy elfelejtsük, hogy a mi műsorainkban is szerepeljenek: szükségünk van visszafogott, kedvesen bársnyos hangszínükre.

Figyelemre méltó a két különdíjas alkotása. Hátha egyszer őket is üdvözölhetjük Érden az irodalomkedvelők között!

Ismételten megállapíthatjuk, Ercsiben egyre több az igényesen alkotók száma. **Szabó Aida**, az Eötvös József Irodalmi Klub vezetője, nagy szeretettel és hozzáértéssel fogja össze őket (ő maga is többkötetes költő), ezt a jellegű vers- és prózaíró pályázatát is ő hirdette meg, és kérte fel a városban élő – de esetleg máshol működő – szakembereket zsűritagnak.

Az elnök, **ifj. Bus István** (a Hamu és Gyémánt c. magazin főszerkesztője) elmondta: mintha már meg lettek volna szűrve a művek, olyan igényesnek tunktek. Erős elmozdulás látszik a tavalyiakhoz képest, most irodalmibb írások születtek. Egyenletesebb a színvonal is – nehéz volt dönteni.

Hallgatva a felolvasásokat, egyetértettem.

Az énekes **Susán Szilvia** előadása teljessé tette az élményt.

a díjazottak csoportja

Csak egy kérdésem maradt: ki a boldogabb és büszkébb? A díjazottak vagy a klubvezető?

Daróci Lajosné

KÉTÉVES AZ IRKA

Nem a legszerencsésebb volt az ünnepség időpontjának kiválasztása (évszárók, ballagások korszaka ez), a foghíjas nézőtér aztán hirtelen megtelt a későn érkezőkkel.

Bogyó (polgári nevén **Vörös József**), a Rajkó Zenekar egykori cigányprímása, aki ifjan bejárta Európát, a Monti csárdással alapozta meg a hangulatot. A majdnem háromszáz éves Amati hegedűjén játszott még az est folyamán népdalokat, a híres Pacsirtát, Brahms-műveket. Méltán lett a közönség kedvence.

Tarnócziné Barabás Irén festménykiállításának megnyitójára is most került sor. Szokásunkhoz híven **Majorné Bániczki Julianna** méltatta a szemet gyönyörködtető akvarelleket.

Irodalmi-kulturális folyóiratunk második születésnapjára versekkel, különleges produkciókkal készültünk: **Fazekas Major Gizella** egy erdélyi népdalt adott elő, **Karácsony doktor** új zongoraművét, **Somfai István** visszaidézte régi tábori élményeinket az orosz dalokkal, a gitárzenével. Kivetítón bábműsort láthattunk: a **keceli iskolások** jelenítették meg Morzsa kutya humoros-filozofikus elmélkedéseit. **Szabó Aida** és **Kreischer Kornélia** írt egy-egy parafrázist Petőfi alapgondolatára. A felfezető verset, az Anyám tyúkjá címűt legifjabb IRKA-tagunk, a kilencéves **Kovács Bence** mondta el – igen szórakoztatóan.

Az **IRKA Irodalmi Díjat** ezúttal is a klubtagok szavazata alapján ítéltük oda. Vers-, próza- és diákiró kategóriában hirdettünk győzteseket: **Temesi Éva** (Érd), **Kovács István** (Ercsi), **Őri Eszter** (Budapest).

Új kiadványokkal is köszöntöttük lapunkat: nemcsak a soron következő júniusi újsággal, de egy **Különszámmal** (klubtörténettel, visszaemlékezésekkel foglalkozik) és az **Emberi kapcsolatok** című zsebkönyvvel, amely az őszi, kiemelkedő pályaműveket tartalmazza. (Megvásárolhatók a Bíró András Könyvesboltban.)

Sokszínűek vagyunk. Jó látni, hogy a tehetség, a kreativitás, az ész, a szív, az emberbaráti érzés összekapcsolódik, segíti egymást.

Klubunk történetében ismét lezárult egy korszak. Köszönet mindenkinek, akinek érdeme volt benne: **Habos Lászlónak** (a kiadványok szerkesztését), **Somfai Istvánnak** (a könyvbemutatók izgalmas beszélgetését), **Győriné H. Angélnak** (a titkári szervezőmunkát), **Szedlacsek Emiliának**, otthont adó házigazdánknak, hogy az irodalmi szervezőmunkában is részt vesz, **Andrásiné Lukács Orsolyának** a napi támogatást, **Szabó Györgynek** a technikai segítséget, **Rédly Barnabásnak** az állandó videófelvételeket, és egyáltalán nem utolsósóként az **Érdi Lapnak**, hogy itt rendszeresen publikálhatunk.

A legnagyobb köszönet azonban mégis az állandó főszereplőknek jár, az irodalomkedvelő **klubtagoknak**, akiknek lelkes közreműködése nélkül nem lenne Érdi IRKA.

Elfűjtük a gyertyákat.

Nem árurom el, hogy mindössze egy szép nullát kívántam a kettő után. Minimum.

Daróci Lajosné
főszerkesztő

TARTALOM

Versek:

Temesi Éva, Kreischer Kornélia, Pergel Antal	1
Májér József, Kovács István	2
Bozó Patrik, Fazekas Major Gizella, Karácsony István	3
Szabó Aida, Pergel Antal, Habos László	4
Pálfi Ágnes, Szabó Imre, Kovács Gábor	5
Móczár Csaba, Petrik István, Kósa Márta	6
Tarnócziné Barabás Irén, Nagy Sándor	7
Öri Eszter, Gyurics József, Gróf Mária	8

Diákírók:

Varga Melinda, Hlinyánszky Domonkos	10
-------------------------------------	----

Diákillusztrációk:

Vernyik Orsolya, Vernyik Anett	10
--------------------------------	----

Prózák:

Kovács István: Szeretet	10
Rinyai László: A párom	11
Horváth István: A kép	12
Tiszaörsi Nagy Zoltán: Az éjipatak csillagai felett	13
Kimmel István: Nyílt levél...	14
Kreischer Nelly: Gyűrűm	15
László Anikó: Mi a slam poetry?	15

Bemutakozás:

Májér József, Kovács István	16
Vincze Jutka, Bálint Imre	17

Beszámoló:

Pasztellek és akvarellek (Majorné Bániczki Julianna)	18
IRKA-sok sikere Ercsiben (Daróci Lajosné)	18
Kétéves az IRKA (Daróci Lajosné)	19

Illusztrációk:

Vincze Jutka	2,3,6,7,11
Bálint Imre	1,4,5,8,15

FELHÍVÁS

Az **Érdi IRKA** irodalmi pályázatot hirdet vers- és prózaírók számára **Szavaink hitele** címmel. Tartalmazhatja az adott szónak, a becsületszónak a súlyát, a kimondott szó erejét, hatását – ha van. A foghegyről vagy a hetykén odavetett szavak sértését, a simaszájú képmutatást, esetleg a naív hiszékenységet. A tettek vagy a szavak tartalma a fontosabb?

Feltételek: névvel, (e-mail) címmel, telefonszámmal ellátott, nyomtatásban meg nem jelent két darab vers / próza műfaji megkötés nélkül, maximum három oldalnyi terjedelem (A4), 12-es betűméret, 2,5 cm-es margószél, 1,5-es sortávolság.

Elvárás / biztatás: a pályázók bátran merítsenek az irodalmi eszközök gazdag tárházából.

A pályaműveket az irodalmi klub nem alkotó tagjai bírálják el:

Somfai István (Poly-Art), Vikár János (VMG-tanár), Tokaji Ildikó (AJG-tanár, Szbatta), Daróci Lajosné (klubvezető).

Nevezési díj nincs.

Határidő: 2013. október 31.

Eredményhirdetés: 2013. november 22-én (időpontváltozás!) a Szepes Gyula Művelődési Házban.

Díjazás: a kiemelkedőknek neves érdi képzőművészek adják át saját műalkotásukat.

A legjobbnak ítélt művekből válogatás jelenik meg az ÉRDI IRKA-zsebkönyvsorozatban.

Beküldési cím: dalane@freemail.hu, valamint postai úton a kiadóba.

MEGHÍVÓ

Szeretettel várunk minden érdeklődőt

**2013. október 11-én 18 órakor kezdődő Habos László (Maroknyi fény c.) költői estjére,
valamint 2013. október 18-án 18 órára az Érdi IRKA Galéria megnyitójára**

Helyszín: Szepes Gyula Művelődési Központ (Érd, Alsó utca 9.)

Érdi IRKA irodalmi-kulturális folyóirat • Megjelenik negyedévente a Poly-Art Alapítvány támogatásával • Felelős szerkesztő: Daróci Lajosné, tördelő szerkesztő: Habos László • A szerkesztőség levélcíme: Szepes Gyula Művelődési Központ 2030 Érd, Alsó u. 9. • E-mail: dalane@freemail.hu, haboslaci@freemail.hu • IRKA-logó: Mezőfi Virág • Nyomdai munkák: Progresso Print Kft. • Kiadja a Szepes Gyula Művelődési Központ • ISSN:2062-8048